

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona, egyes szám ára 20 fillér.

Nyilttér sora 40 fillér.

Hirdetés nagyság szerint.

Előfizetési pénzek és reklamációk, valamint a lap szellemi részét illető közlemények

Feigl Gyula

kiadó címére küldendők.

XX. évfolyam.

Felelős szerkesztő és kiadó:
F E I G L G Y U L A.

15. szám.

Husvételi örömök.

Husvételi örömök! kopogtassatok a sziveken és vigyétek meg az embereknek az Üdvözítő békeségét! Megváltó Isten! feltámadásod után zárt ajtókon át jelentél meg fájdalmas Szűz Anyádnak, a kesergő Magdolnának, szomorkodó tanítványaidnak és öröme derítettetted őket a békeség biztató édes szavával. Hatolj át e napon, mert meg tudod tenni, a szívek zárain is! A jégkérek, mely sok ember szívet fagyasztja, nem akadály neked; szerelmed tüze, melyet a világra hoztál, felolvasztja a szívek fagyát. A sötétség és a halál árnyéka, mely annyi lélekre borul, vissza nem tarthat: Te a világ világossága vagy és elűzöd a hitelenség éjjelét; a világ üdvössége vagy és üdvözítő torrásaidból malasztot adsz a megigazulásra. Szavad erejére a sír pecsétjei feltörték, a sírkő utat nyitott, és Te feltámadtál: törd föl az érzékliség pecsétjét, mely sok szívet néma sírrá tesz; hengerítsd el a földi javak súlyos kövét, mely annyi lelket a földi lét szűk határai közé zár! Hadd legyen feltámadás, öröm és vigasság, béke és megelégedés a szegény emberek soraiban! Husvételi örömök! kopogtassatok a sziveken és vigyétek meg az embereknek az Üdvözítő békeségét!

Örömmel ünnepe, az kétségtelen a husvét ünnepe. S mégsem tudják sokan, de hányan nem, hogy miért örülnek. A husvétnek csak a külsőségeit ismerik, örömeinek alapját éppen csak hogy sejtik. Örülnek a piros tojásnak értelmetlen gyermek-örömmel, mert nem értik a vonatkozását a feltámadt Krisztusra. Örülnek a husvételi bárány-

nak; de a gyomor öröme miatt nem tudják, hogy van szívöröm, a mely hitből él, az Isten Bárányában való hitből, ki elveszi a világ bűneit. Örülnek az adott és kapott ajándékoknak, szokásból adnak és kapnak és szokásból örülnek, mert nem tudják, hogy szeretet honosította meg az ajándékokat, a keresztire feszített Szeretet; nem tudják, hogy az ajándékok csak silány jelképei az isteni szeretet ajándékának: a bűnök szétépett adoslevelének és a mennyország kínált örökségének. *Husvételi örömei igazában csak a hívő léleknek vannak.* És Krisztus az alapja örömeinek, a Megváltó Isten, a ki az ut és az igazság és az élet. Korunkat éppen nem dicsérhetni erős és eleven hiteért. A XVIII. század, a sícele éclairé, a hit tartalmát is a gyöngye ész bírálatának vette alá: a kinyilatkoztatást megnyirbálta vagy egészen elvetette és az ész tette a vallási igazságok forrásává és, ha hitelenné nem tudta is tenni, hitben közömbössé tette főleg az u. n. művelt osztályokat. Azért fogyatékos a gyakorlati hitéletük, erkölceiket pedig nem a kinyilatkoztatásban nyilatkozó isteni akarat szerint mérik, hanem önműn akaratuk változó és sokszor hamis mértéke szerint. Világneveik nem keresztény, az életük még kevésbbé. Hogyan lehetnének tehát husvételi örömeik, a melyek kizárólag *keresztény örömök!* A kinek a bűnről, a keresztáldozatról, a bűnbánatról, a feltámadásról és örök életről csak olyan fogalmai vannak, mint a vaknak a színek-ről, a tébolyoltottnak a tudományról, az boruljon le előbb Tamással a feltámadt Krisztus elé és kiáltson fel vele: „Én Uram és én Isteneim!” S ha

megfogja az Úr szavát: „Ne légy hitetlen, hanem hívő”, feltárul majd előtte a hit világosságánál a természetfölötti élet mérhetetlen nagysága és szépsége, ez életnek célja és eszközei, javai és örömei, jogai és kötelességei, — és akkor lesznek husvételi örömei.

Örömeink és fájdalmaink annyit érnek, a mennyit a javak, a molyeknek örülünk, vagy a melyekért fáj a szívünk. Sok örömmünk, — silány és kicsinyes, véges és mulandó javakon alapuló, nem érdemi meg az öröm nevét, mert, mint a hó olvadása és a virág fonyadása, olyan az elmúlása. És sok fájdalmunk, ha eszményekért támad a szívben, öröme számába megy, mert tövise a rózsának, alkatrésze a boldogságnak. Ember! barátkozzál meg a gondolattal, hogy e földi lét öléen fakadó örömök, ha töviseik nincsenek, többé kevésbbé mérgesek és előbb utóbb fájdalmas sebet ütnek. Nekünk csak fájdalmas örömeink lehetnek: könnyű terhünk és édes igánk, nagypéntekünk és husvétünk, halálra válással feltámadásunk. *A husvét; örömök is fájdalmas örömök.* A ki a természetfölötti, örök és végtelen értékű javak iránt érzékkel nem bír és ki e javak birtozáért áldozni nem tud, annak nincsenek husvételi örömei. „Nem kellett-e szenvednie a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?” (Luk. 24, 26.) A bűnbánat fájdalmából fakad a megigazulás öröme, a szív békéje, a lelkiismeret nyugalma. Keresztnek utján juthatni az égbe. „Légy üdvöz, oh kereszt nekünk, kik általad remélhetünk e földön új kegyelmeket a holtunk után a mennyeket”.

TARCA.

Az én tanítványom.

Irta: KINC S ISTVÁN.

Én is neveltem a haza számára már egy művészt, pedig a pipáláson kívül semmiféle művészethez konyítottam, ha csak a tojásvakarást valaki művészetnek nem találja venni, mert hát abban mester voltam — igazi mester.

Oh! azok a piros tojások. Ha egyet megkaparint-hattam, akkor hát neki állottam nyomban tört pillangájú penicillussal s addig kotortam, addig karcoltam, vakar-tam, míg csak az egész bibliai történetek szép képekben meg nem születtek rajta. Egyikre rápingáltam a napot, holdat, csillagokat, amint nem adják fényüket nagy pénteken, a másikon megjelent a szent sir, belül a holttesttel, amit természetesen nem lehetett látni, de a tulsó oldalon már *állalija* állott hatalmas győzelmi zászló teljes közepén.

Ez volt az én művészetem, melylyel rövid időn valószínűs hirre vergődtem. No hanem azért tanultam is valamelyest, különben hiszen alig részesültem volna abban a szerencsében, hogy az igazgató ur éppen hozzám recommendáljon egy erősen neki keseredett apát.

El lehet képzelni, mit akart. A fia persze négyből, ötből karácsonykor elhasalt s most intruktorról kellett gondoskodni, ki a nagymenyű csemetébe amugy magánuton tölcseren származtasson elegendő tudományt. És itt rám gondoltak.

A nagy bizalom egészen kihozott a sodromból. S mai napig se tudom, hogyan, hogyan se, elég a hozzá fölcsaptam instruktornak.

Könyi Béla — így hívták az ifjanc urat — hozzám került szállásra s azután nap nap után nevezetes oktatásokban részesült mindennemű tudományágakban. Eleinte azt hittem, rettentő buta lesz a kölyök, hanem hát alaposan csalódtam. Béla urt valószínűs zseni volt a maga nemében. A kínai nyelvet is megtanulja, ha véletlen tradálni találom neki. Hanem az extratudományokból egyetlen ágra szorítottam s abba a gyereket alaposan be is vezettem — értem a piros tojás karcolásának művészetét.

Husvét volt annak a szezonja. Hogyan hogy sem, elég az hozzá processziószám jöttek hozzám az emberek megiradni a piros tojásukat. Persze olcsón dolgoztam s mellette jól is, ezért örvendett a művészetem olyan nagy keresletnek.

Könyi Béla meg, az én kis tanítványom ilyenkor titkáromnak szegődött. Ő vette át a munkát s ő foglalta írásba, ki milyen figurát kíván a tojás héjára. Azon fölül meg végtelenül érdeklődött a dolog irányában: maga is eltörte a penicillusa pillangáját s azzal azután kezdett a saját szakállára dolgozni.

Eleinte persze nehezen ment. Ha galambot akart írni a tojásra, akkor bizonyosabban veréb vagy kánya lett a bestiából, hanem szíves utmutatásom mellett lassan Béla is kezdte vinni valamire. Határozottan tehetség volt ezen a téren s rövid időn annyira vitte, hogy a kevésbbé kényes darabokat már vele készítettem el. Nekem persze nagy segítség volt az, mert a honoráriumokat az utolsó garasig csak magam szedtem föl.

Hanem hát a husvétli ünnepek se tartanak örökké, más szóval a piros tojások is elfogytak az ünnepekkel együtt. S mégis az én Béla flam honnan kerítette, honnan se, az Ursten annak a megmondhatója, ha nem ő csak mindig karcolta a tojásokat. Ha számtanból,

vagy latinból nyaggattam, egyszer csak tojást húzott elő zsebéből s azt kérdezte tőlem, hogyan is csinálja, hogy így meg így legyen. No és engem mindjárt elfogott a mester szenvedélye, a számtan számtan, latin latin maradt — mi tojást karcoltunk együtt.

Volt talentuma a gyerekeknek, mondhatom. Ha még tovább is képezi magát azon a téren, hát kétszerkettő, hogy tulesz a mesterén. Ezer kár, hogy a gyerek művészeti hajlamaiba miuduntalau beleszólt valaki.

Elsőben a háziasszony rontoit rá. Éppen hazatérőben voltam s már az utcáu hallom, mekkora patália áll odabenn. Hamarosan beszerződtem, mert tudni akartam, ki csinálja azt a nagy csudát. Hát tessék elképzelni, a mi háziasszonyunk járta a bolondját; máskor fogóval kellett kihuzni belőle minden szót, most meg lármázott, ordított, ahogy a torkán kifért, az én Könyi Béla flam pedig ott állott előtte szepegeve — folyton az asszony öklét nézte, hogy meg tudja határozni, mikor lesz tanácsos elkapni a fejét.

Azonnal közbeléptem.

— De az ég szent szerelmére, asszonyság — csitítottam a dühös némbert — ha lármázni akar, hát csöndesebben pörölgjön, mert menten összeszét a fél utca.

— Hadd fusson! kiabált a mi háziasszonyunk még jobban — hanem ennek a kölyöknek mégis kitekerem a nyakát. Hát ő neki tartom a tyukjaimat? Mi? Azért esznek meg napjában két literre valót, hogy neki tojjanak? Mi?

— No . . . no . . . no! — kezdtem újból — hiszen senki se mondta, hogy nem asszonyságnak tojnak azok a tyukok.

— De töröm a zuzáját! Mi köze akkor a gazembernek az én jószágomhoz? Mit szedi le nap nap után az én tojásaimat.

Husvétli örömdök! kopogtasatok a sziveken és vigyétek meg az embereknek az Üdvözítő békeségét! Megváltó Isten! feltámadásod után zárt ajtókon át jelentél meg fájdalmas Szűz Anyádnak, a kesergő Magdolnának, szomorkodó tanítványaidnak és örömmre derítettél őket a békeség biztató édes szavával. Hatolj át e napon, mert meg tudod tenni, a szívek zárait is! Hadd legyen feltámadás, öröm és vigasság, béke és megelégedés mindenütt és mindenkoron!
Mázy Engelbert.

A hét története.

Mindig azt írjuk meg, a mit jónak látunk feltárni; a kinek van még mit hozzá adni, szívesen fogadjuk. „De gustibus non est disputandum.” A lap iránya s kaliberje homlokára van írva. Szépirodalmi, gazdasági, társadalmi.

Egyetlen igazság sincs kizárva, s e szempontok erejénél fogva merjük előre bocsátani, hogy az ember cselekvényei, tettei egységes kép, fejük: vallási tényei. Vágd le a legszebb művészi alkotásról, a legremekében megfestett emberi alakról a tőt: megsemitetted. Marad a megbecsülhetetlen értéktelenség. Ilyen az ember vallásosság, de nem elméleti, hanem tetteiben jelentkező vallásosság uelkül. Az ember mértéke az Isten törvényeinek megtartása, maga — bár el nem érhető, de mindig jobban megközelíthető — az Isten. Egy szívet s két hazát adott az embernek: földi országát s a mennyországot. Nem, hogy válaszon közölük, hanem hogy szeresse mindegyiket s az egyikben szerzett érdemeivel megszeresse a másikat. S különös, hogy a két haza szeretetére, ha nem is állítják szembe egymással, oly sokan gyengék napjainkban. Pedig gyengül az előbbi is, ha nem erősül az utóbbi. Szóval azonban könnyű megtölteni a levegőt! Hazafiságot hirdetni könnyű dolog, de azon már rajta veszt az ember, ha vallásosnak kiáltja magát, s tettei nem mutatják.

Itt nem elég, hogy ne az ellenkező legyen; annak kell lenni! Hiányzik az önuralom, gyenge az akarat. Félnék az emberek, nem tudnak Istenhez közeledni, képét magukban folyton tökéletesíteni, kegyelmeinek forrásából meríteni. Mintha derogálna sok kabátnak az Isten, a vallás!

Sir a lélek, ha látja, hogy míg a tudás színvonalán állónak folyton tanulni kell, s hogy a ki elfelejtette a cipésmesterséget, nem számíthat rá, hogy evvel keresse kenyerét, addig az iskolából kikerültek egy része elfelejt mindent, mit végső céljára hinnie és tudnia kellene s nem megy a szöszéket hallgatni, nem teljesíti vallása kötelességeit, nem tud még imádkozni sem, tetteiben éppen csak Istent feleli el.

Sajnos, hivatalát, foglalkozását, mindenkinek lehet tudni működéséből, de vallását soknak az anyakönyvben kell megtudakolni. S a mi legszomorúbb, még nagy bűjtben, nagyhéten is csak így van. S ennyiben tartozik ez a hét történetébe. —

De meg van idő! „Unus fuit, ne desperes, unus fuit, ne praesumas!” Egy volt — ki végső pillanatában tért meg — ne essél kétségbe; de csak egy volt, el ne bizakodjál! —

Kettős csapással sújtotta Kőszegét Isten Árvizvel, melynek kárait mindenki ismeri, s hatóságzal, melynek óvó munkáját senki sem ismeri. A víznek, jól tudjuk, hely kell. Nem arról van tehát szó, hogy el kellett volna tüntetni, talán megítatni, vagy elzárni. Nem! Rombolásait, a szakításokat kellett és lehetett volna megátolni. S ha már a magánosok vagyona Hekuba, legalább az országutakat, a város töltéseit, utait kellett volna megvédeni.

Ásó, kapa, zsák, föld, rözse van elég Kőszegen; munkáskéz még több. Ha igaz, van itt egy vadászászólj, hogy honvédeinket ne is említsem. S készen

létben voltak. A víz meg nem egyszerre jött, sőt legkevesebb 24 óra alatt nőtt pusztítóvá, s jövelele be volt jelentve. És? No és azt kérdezzük, hogy egy okos falusi birónak nem jutott volna-e eszébe a segítség-hívás!

Arról már természetesen nem tehetünk, hogy sok tanuló nem juthatott el a vasuton az édes szülői házba, hova oly régen vágyott. Több kénytelen volt innen-onnan visszatérni s azon gondolkodik, hogy mily jó volna, ha a tanárok megnyújtanák a husvétli szünetet. De azok nem teszik, nem lehet; kegyetlenek!

Zuetta.

Keleti regé, írta: F E R I K E.

Utazásaim között Erdély egyik legszebb helyén, kicsiny falu felett egy omladozó kastélyromot találtam; elhagyott kertjében, egy megdolt kőkeresztet, melyen ezen egyszerű név volt olvasható:

„Zuetta”.

A hagyomány szerint, a kastély urnője volt egykor és regé is fűződik a nevéhez. Megkísértem tehát regét feleleveníteni és messze keletre, ahol uncs tél, csak tavasz, ahol közönséges a pálma is, a hol forró meleg minden, a talaj finom homokja, az emberek vére, az érzése, szenvedélye minden, minden egy nagy tűz, egy nagy láng, oda vezetek, kedves olvasóm, téged is.

Hus ligeteken át kristálytiszta folyó mentén egy nagy várszerűen elzárt csillogó kastélyhoz, a hol minden fényes és auni a drágakő, mint nálunk kavics. A hová a hívők közül a kiválasztottak is csak földig halolva, térdén csúszva léphetnek be — és akkor is csak úgy, ha parancsolva van. A hol a napokat, az éjeleket örök tánc, örök dal között élük át, a hol csak örömet, boldogságot ismernek.

Ide lépünk mi be. A persa sah szentélyébe!

De mi ez?! . . . Az ékköves hárfák, a színes csengős dobok némák, a bajadérok nem tancolnak, a kegyencnök nem mulatnak, a folyosókou, a nagy csarnokokban pedig szótlan lézengő rabszolga-sereget látunk.

Igaz nagy ok van rá, mert a féltelmes nagy urnak, a minden persák rettegett urnának egyetlen leánya, Zuetta, beteg. Es gyógyítani nem tudják; a kör napról-napra hatalmasabb, a beteg lány meg azonképen halaványabb, gyengébb!

Osszehívták pedig már az ország első nagyhirű imádkozóit, javasait, rontás elleni gyógyítóit, a bűvös italt főző asszonyokat, sőt minden nap új, betegséget-elűző mester érkezik. De mind hasztalan, hiába kísérti meg a legjobb tudását egyik is, másik is; a betegség nem enged, erősebb mindegyiknél.

A nagy Ur legnagyobb termében most is tart a tanácskozás; hetek óta vannak már így együtt, de a tanácskozásnál nem tudnak többre haladni. Most lép be éppen meg egy Mester, a legöregebb, a legudósabb, — az utolsó — a többi már együtt van mind. Ettől várják a segítséget, ebbe az egybe bizuak a többiek is, sőt maga a Nagy Ur is. Ha ez nem segít, akkor bizony nagy tekete köd fog áthuzódni az országon és igen-igen sok tudós feje fog összevegyülni a föld homokjával. Azért néznek rá nagy áhitattal és várják remegve, hogy mit mond, a mint reszkető ősz szakállával csendesen belépni látják.

„Fényes arcú Urunk! a nap és hold királya! parancsoltál szolgálódnak, ime itt van” — jelentkezik a Mester.

„Zuetta hosszú hetek óta beteg” — rival fel a Nagy Ur. — „A nap elvette arca pirosságát és átadta a holdnak, de a hold bizonyosan megrontotta, mert a mint ó napról-napra fogy és sápad, azonképen Zuetta is úgy van. Akarom tehát és parancsolom, hogy te, a ki a fák és füvek útján beszélni tudsz vele, vedd vissza tőle őt! Szakítsd le a napról régi színét, varázsold vissza régi örömet, kedvét és a szemébe vedd bele az élet lángját újra!

„Megnézem leányodat, fényes Urunk” — feleli hal-kan az ősz jós. De amint látom, nem a hold rontotta meg őt, nem is a nap vette el arca pirosságát, hanem

Egyszer már az igazgató ur engem is hivatott s azt kérdezte tőlem, van-e tudomásom róla, hogy a gyerekek tanulás helyett folyton csak tojást karcol.

Iszonyu zavarba jöttem s instruktor létemre csak pártját kell fognom szegény boldogtalan tanítványomnak. Hirtelenében azt teleltem, hogy semmi sem igaz a dologból. Legalább huncut legyen a nevem, ha tudok valamit bele. Ott van mindig velem, ha valaki, úgy én referálhatok róla legjobban; szegény annyit tanul ugyanis mindig, hogy csaknem beleveszekedik.

Hanem hát az én lelkes védelmemnek, úgy látszik, kutya kevés foganatja lehetett, mert pár hét múlva beállított hozzám a gyerekek apja s azon kezdti:

— Instruktor ur!

Büszkén megemlitem a fejemet.

— Tudja mit?

Ráztam a fejemet annak a kijelentéséül, hogy biz csak nem is konyitok hozzá.

— No hát kedves barátom, vegye tudomásul, én a flamat tudományos pályára szántam, nem pedig tojás-karcolónak s ha ön megbízásom ellenére csak abban az átkozott tojásvakarásban oktatja, úgy fölmentem minden gondtól. Itt a hátralékos gázsija, flamat pedig viszem máshová. Ajánlom magamat.

— Jó egészséget! — volt minden, mit meglepetésemben hamarosan mondhattam.

És Kónyi Bélát elvitték.

Csak hogy kutyából nem lesz már többé szalonna. Az egész városban végigpróbálták az összes instruktorokat, de Kónyi Bélán nem fogott valamennyinek a tudománya, meg buzgalma, a gyerekek csak írta tovább is a tojásokat,

a föld, melynek tiszta homokja közt nem igaz hívő lába nyomára léphetett.

„Hogy érted ezt?!”

„Félelemmel tölti el az igazhívót, hogy országodban megtűrd a hitetleneket, a fehér arcukat, érzem előbb-utóbb téged is megrontanak és elvesznek tőlünk, Uram! Avagy nem tartod-e most is épen azt a fehér gyaurt palotádban, a ki varázslatával naponként megront, a ki azt hazudja neked, hogy „természettudós” és valami — a mint ő mondja — „chemia”-félével előállítja a szivárványt, a hold- és csillagfényt, sőt az ég haragját — a mit ők úgy neveznek, hogy villám, azt is, a miben te gyönyörködöl. Es pedig ki tudja? . . . Nem egy ilyen tény, egy ilyeu villám vette-e el Zuetta szeme lángját. Nem az égeti-e testét, a mikor reszket, s arca pirját nem annak félelmes felhősége lopta-e magához? Azt tanácslom neked; egyetlen Urunk, ha a gyaur csakugyan ismeri a természet titkát, parancsoljon a természetnek ez egyszer, és ha csakugyan tudós, gyógyítsa meg a leányodat. Ha pedig nem tudja, és a mesterségével vagy a szemével megrontotta . . .

„Megállj! — kiált közbe sápadtan a Nagy Ur — igazad van, gyógyítsa meg, ha tudja, ha pedig nem! . . . legyen kisebb egy fejjel; és ha utána ti is csak annyit tudtok, mint ő, akkor a ti fejetek is kövesse az övét.” Most pedig kövessetek, nézzétek meg mindannyian együtt Zuettát meg, és gondolkozzatok, a hitelent pedig vezesse utánuk a hóhér! — — —

Előzzük meg őket.

Zuetta drága szőnyegen a palota hús kertjében pihen; előtte rabuője térdel és mesél.

Gyönyörű nyári éj van.

„Hagyd el a mesét, Zatma; untat — szólal meg Zuetta — vedd elő a legyeződet és hűsíts; melegem van. Vagy nem! Tedd le! . . . És hallgass arra, a mit mondok — jőjj közelebb! Mondd, miért jönnek a javasok távol helyekről olyan sokau ide most? Miért szabad azoknak engem látni? Ki engedi azt meg? Nem szeretem a zajt, csak a csendességet; miért háborgatnak hát?!”

— Azt beszélük, beteg vagy, Zuetta — felel hal-kan a rabnő. — Úgy gondolom én is, igazok van, gonosz szellemek járhattak a palotában, mert ellopták a te jó kedvedet, az örömedet, és megirigyelték a te szépségedet. Megsegítenek a jó szellemek talán, ha kérni fogják a főimádkozók és velük együtt én is, meg te is. Igaz, hogy én régebben megkezdtem már, régebben kérem őket, hogy hintsenek az én szememre is álmot, vegyék el tőlem ami fáj és éget, és legyen édes miud az a mi ébren keserű! —

„És nem adták meg, úgy-e?!”

— Nem is tehettek, — felel a rabnő alig hallhatóan egészen urnője mellé csúszva — mert te elfordultál tőlük; engedted, hogy megnézzen egy hitetlen, sőt te is visszaléted őt, még a fátyolodat is letépted egyszer. —

„Es letéptem most is, ime, nézd!” — kiált fel Zuetta felugorva helyéről és a kerti út felé nézve — miközben égő pirosság önti el szép halaváuy arcát.

E percben látható lett a magyar természetudós, a mint szétnézve, siető léptekkel közeledett.

— A hitetlen! . . . és itt?! — Kiáltja a rabnő halálra ijedve, a mint meglátta az ifjut.

„A hova senkinek belépni nem szabad, úgy-e? sügja Zuetta a rabnőnek — s reszkető kézzel mutat a palota felé. „Azt is tudod jól, Zatma, úgy-e? hogy egyikünk se fogja meglátni a más napot, ha ezt megtudják. Te rád bízom hát mindhármunk életét, siess a nagy lépcsőhöz és vigyázz!”

Zatma gyűlölettel nézett az ifjura, de urnője parancsára gyorsan távozott.

„Mit keresel te itt, szerencsétlen ifju — szólal Zuetta a jövevényhez — avagy nem tudod, hogy halállal bűnhődik, a ki ide engedelem nélkül belép?!”

„Mindent tudok, Zuetta — szólal meg az ifju — de mielőtt atyád országát elhagynom, egyetlen egyszer, így egészen közelről látni akartalak meg beszélni veled

Folytatás a mellékleten.

Végre más városba, intézetbe adták. Ott nem kerülhetett piros tojás a markába.

Mit csinált, mit sem a gyerekek azontúl, azt nem tudom, hírét sem hallottam hosszú számos évekig. Csak az utolsó tavaszi műtárlaton tünt fel egy fiatal művész valami remek festményével. Az ujságok sokat írtak róla s a művész neve: Kónyi Béla.

Szivem meglobogott annak a névnek elolvasására, mert valami bensőmben azt sugta, hogy ebben a képben én vagyok ludas, mert azzal a művészszel én ajándékoztam meg hazámat.

A te szemed.

Ha a kék ég lángra gyúlna

S mégis kék maradna,

És az éjféli sötétjének

Ragyogása volna;

Ha a kettőt összelenném,

Fekelét közöpre,

Én kerdenek a kék éget

Gyűrű-en köröje;

Az utin meg tiszta hónap

Csillogó sáhrjét

És halja harmatcsoppek

Tiszta gy/mintfnyél:

Mindéz együtt semmi volna

Szép szemedhez képed,

Szép szemedben tükröződő

Nagy lelkedhez képed.

Bodó

Hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, hogy miután a Magyar Királyi Pénzügyminiszterium ellenőrző közegei a Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték (VI. sorsjáték) I. osztályára szóló sorsjegyeket felülvizsgálták, azok a főelárusítóknak elárusítás végett kiadattak. — A Magyar Kir. Pénzügyminiszterium által jóváhagyott sorsolási terv itt következik:

A Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Sorsolási Terve.

Hatodik Sorsjáték. 100.000 sorsjegy, 50.000 nyeremény.

Első osztály Betét 12 korona Huzás: 1900. május 17. és 18.		Második osztály Betét 20 korona Huzás: 1900. június 12. és 13.		Harmadik osztály Betét 32 korona Huzás: 1900. július 10., 11. és 12.		Negyedik osztály Betét 40 korona Huzás: 1900. augusztus 1. és 2.		Ötödik osztály Betét 32 korona Huzás: 1900. szeptember 22. és 23.		Hatodik osztály Betét 24 korona Huzás: 1900. szeptember 12.-től október 10.-ig.		
Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Legnagyobb nyeremény szerencsés esetben Korona 1.000.000 (Egy millió)		
1 á	60000	1 á	70000	1 á	80000	1 á	90000	1 á	100000	1 jet.	600000	600000
1 .	20000	1 .	25000	1 .	30000	1 .	30000	1 .	30000	1 kor.	400000	400000
1 .	10000	1 .	10000	1 .	20000	1 .	20000	1 .	20000	1 nyer.	200000	200000
1 .	5000	1 .	5000	1 .	15000	1 .	15000	1 .	15000	1 a	100000	100000
3 .	2000	3 .	3000	3 .	10000	3 .	10000	3 .	10000	1 .	60000	60000
5 .	1000	5 .	2000	5 .	5000	5 .	5000	5 .	5000	1 .	40000	40000
8 .	500	8 .	1000	8 .	2000	8 .	2000	8 .	2000	2 .	30000	60000
30 .	300	20 .	500	10 .	1000	10 .	1000	10 .	1000	3 .	20000	60000
50 .	100	60 .	300	70 .	500	70 .	500	70 .	500	20 .	10000	200000
2900 .	40	3900 .	80	1900 .	130	637000	3900 .	170	663000	50 .	5000	250000
8000 ny. Kor. 240000		4000 ny. Kor. 477000		3000 ny. Kor. 898000		4000 ny. Kor. 934000		4000 ny. Kor. 1061000		400 .	2000	800000

Az I. osztály huzása 1900. évi május 17. és 18-án lesz. A huzások a Magyar királyi ellenőrző hatóság és királyi közjegyző jelenlétében, nyilvánosan történnek a Vigadó termében. — Sorsjegyek a Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték valamennyi elárusítóinál kaphatók.

Budapest, 1900. évi április hó 15-én.

Magy. Kir. Szab. Osztálysorsjáték Igazgatósága.

Lónyay.

Hazay.

A melyik érem 400 nyeremény közül utóbbinak huzatik ki, kapja a jutalmat.

1 jet.	600000	600000
1 kor.	400000	400000
1 nyer.	200000	200000
1 a	100000	100000
1 .	60000	60000
1 .	40000	40000
2 .	30000	60000
3 .	20000	60000
20 .	10000	200000
50 .	5000	250000
400 .	2000	800000
720 .	1000	720000
1000 .	500	500000
27800 .	200	5560000
30,000 nyer. és jut. Kor.		9.550,000

THIERRY A.
mell- és gyomor-balzsamát

(a melyet az egészségügyi hatóság megvizsgált)

az egész világ kedveli és mindenütt keresik. Csak akkor valódi, ha az oldalt látható zsidó, a törvényszéknél bejegyzett „apáca“-védjeggyel van ellátva. Földművelhetetlen szer minden mell-, tüdő-, máj-, gyomorbetegség ellen stb. külsőleg is kitűnően hat és sebet gyógyít.

Egy próbátéveg bérmentesen 1 korona 40 fillér. Széjjelküldés csak előzetes fizetés esetén.

Thierry A. centifoliakenőcse
(csodakenőcseknek nevezik)

utólérhetetlen szívó erejű és gyógyítható. Operációkat a legtöbb esetben fölöslegessé teszi. E kenőcsöt egy 14 éves, gyógyíthatatlannak tartott csonszut, utabban pedig egy 22 éves rákszerű bajt gyógyítottak meg. Antiszeptikus és gyógyítható mindegyik seb gyógyulásánál.

Próbátéveg bérmentesen 1 kor. 80 fill. Csak előzetes fizetés esetén küldjük meg.

Óvakodjanak utáztatoktól és kerüljék az értéktelen, ugynevezett házi kenőcsöket s más effeleket.

Cím: A. Thierry, gyógyszerész és gyár a Védőangyalhoz, Progradá, Pragerhof felé, a Déli vasút mentén.

Prospektus ingyen és bérmentve.

E szerek sohasem romlanak meg és jó azokat használatra készen a háznál tartani. Az összes művelti államokban bejegyzett védőjegyeimnek utáztatát a törvény üldözi.

57474

Isztambul, Dardánus, Koppenhága, fabriken forma. Milánó, A. Bertolini. Malmö, Sevrice, Apot. Lejonet. Nantes, Pharmacie C. Frodet. Nápoly, Palermo. Paris, Pharmacie française, 1 & 2, Place de la République. Pharmacie Daprey, 11, Rue des francs Bourgeois. Prága, Corso, Agonista del Policlinico. Roubaix, Pharmacie F. Gorrath. Sarajewo, Saeged. Tomesvár, Trieste, Valence, Vienna, Zürich.

Isztambul, Dardánus, Koppenhága, fabriken forma. Milánó, A. Bertolini. Malmö, Sevrice, Apot. Lejonet. Nantes, Pharmacie C. Frodet. Nápoly, Palermo. Paris, Pharmacie française, 1 & 2, Place de la République. Pharmacie Daprey, 11, Rue des francs Bourgeois. Prága, Corso, Agonista del Policlinico. Roubaix, Pharmacie F. Gorrath. Sarajewo, Saeged. Tomesvár, Trieste, Valence, Vienna, Zürich.

Kathreiner

csak valódi az ismert

Kathreiner-csomagokban!

Tehát soha sem nyitva, sem más megtévesztésre alkalmas utáztatott csomagokban.

Kathreiner Kneipp maláta kávéja
a legízletesebb, egyedül egészséges és egyszerűs mind a legjobb pótkávé a babkávéhoz.

Kathreiner Kneipp-maláta kávéja
előszeretettel és folyton növekvő eredménnyel élveztetik a családok százazreinel.

Kathreiner Kneipp-maláta kávéja
a babkávét, a hol annak élvezete, mint az egészségre káros, orvosilag tiltatik, a legpompásabban helyettesíti!

Keil-Lakk
(Glaser),
legkitűnőbb mázólszer puha padló számára.
1 nagy palack ára 1 frt 35 kr. — 1 kis palack ára 68 kr.

Padló-fényesítő, Arany-fénymáz
legjobb és legegyszerűbb beeresztő-szer képkerekek stb. bearanyozására.
kemény padló számára. 1 köcsög ára 45 kr. — 1 kis palack ára 20 kr.

Fehér „Glaser“-fénymáz
legjobb szer mosdó asztalok, ajtók, ablakdészkák stb. ujjonnan befestésére.
1 kis doboz ára 45 kr. — 1 nagy doboz ára 75 kr.

Mindenkor kapható:
Unger József-nél Kőszegen.

